

Magyar költők Európája

Babits Mihály
Európa

Röpülj, lelkem, röpiild túl hazámat!
Hogy röpiültem egykor! Tornnyok szálltak,
Mont Blanc süillyedt, narancsfák kínáltak,
láttam népet, mordat és vidámat:
így találtam nagyobbik hazámat.
Rómát fiús tisztelettel jártam,
mintha őseim városa volna
és Avignon nevetett, mint Tolna,
vígán fürdött egyazon sugárban
és egy lélek font be néptől népig
messze földrészt eleven hálóba:
egy lélek, egy ország végtül-végig
magát-tépő hazám: Európa.

Epilóg

Mégis, lelkem, szeressed hazámat!
Nem neked való az ür hidegie!
Itt a glóbus, a meleg szigetke
s lélekágya szent Európának.
Soha el nem hagyhatod hazámat;
útjaidat akármerre bolygod,
egy országot hordozol magaddal,
veled jön egy makacs íz, egy halk dal
viszed, mint egy kárhozott a poklot;
de haláig, mint ki bűn között él,
várja híven az Éden sugáros
türelme; úgy vár reád a város
és a kis ház, melyben megszülettél.

József Attila:

Viszem a földem

Magyar vagyok, de európai.
Párizs, szeress, én földemet viszem,
Szép földemet, mely csókjaidra vár,
Mert nem csókolja itten senkisé.

Telt melleire varják szállanak,
Erős husában vakondok lakik –
Párizs, te nagy vagy s az én földem is
Nagy táncos városokról álmodik!

Bőzű szíve sötéten csorog,
Részeg szagától tántorog a szél –
A nehéz, zsíros televény alól
Városok tornyos öröme beszél.
Csak egyszer megfoganja álmait
S karcsú tornyokkal csengve énekel –
Párizs, szeress, én földemet hozom
És csókjaidat néki viszem el.

Ady Endre:
A föl-földobott kő

Föl-földobott kő, földedre hullva,
Kicsi országom újra meg újra
Hazajön a fiad.

Messze tornyokat látogat sorba,
Szédül, elbúsong s lehull a porba,
Amelyből vétetett.

Mindig elvágnyik s nem menekülhet,
Magyar vágyakkal, melyek elülnek
S fölhogadnak megint.
Tied vagyok én nagy haragomban,
Nagy hűtlenségben, szerelmes gondban
Szomorúan magyar.

Föl-földobott kő, bús akaratlan,
Kicsi országom, példás alakban
Te orcádra ütök.
És, jaj, hiába mindenha szándék,
Százszor földobnál, én visszaszállnék
Százszor is, végül is.

Kosztolányi Dezső
Európa

Európa, hozzád,
feléd, tefeléd száll szózatom a század
vak zűrzavarában
s míg mások az éjbe kongatva temetnek,
harsány dithyrambball én tereád víg,
jó reggelt köszöntök.

Ó, ősi világrész,
te régi, te rücskös, te szent, te magasztos,
lelkek nevelője, illatokat és ízt
szűrő, csodatévő, nagyhomlokú, könyves,
vén Európa.

Ha mostoha is vagy, viaskodom érted
és verlek a számmal és csókkal igézlek
és szókkal igazlak, hogy végre szeress meg.

Ki téphet el innen,
ki téphet el engem a te kebeledről?
Nem voltam-e mindig hű, tiszta fiad tán?
Kölyökkorom óta nem ültem-e éjjel
lámpám sugaránál tanulva a leckéd,
vigyázva, csodálva száznyelvű beszéded,
hogy minden igéje szívembe lopódzott?
Már értik azóta az én gügyögésem,
bármerre vetődjem, sokszáz rokonom van,
bármerre szakadjak, testvérem ezer van.

Nem láttam-e Kölnben a német anyókat
esőbe csoszogni, Párizsban a tündér
francia leányok könnyű szökelesét,
Londonban a lordok hajának ezüstjét
s nem ettem-e, ittam munkásnegyedekben
családi szobákba lármás olaszokkal?
Nem fájt-e velőm a szlávok, a sápadt
szlávok unalma, a bánat aranyszín
fáradt ragyogása?
Mind édes-enyémek a népek e földön,
kitágul a szívem, beleférnek együtt.
Fogadjatok engem
ti is szívetekbe
s ti távoli népek
kürtösei, költők,
pereljétek értünk otthon a mivélünk
perlőkkel, anyánkért s mi tiértetek majd
ittthon perelünk, hogy élhessen anyátok.
Kiáltatok együtt,
Európa bátor szellemei, költők,
hogy gyáva vadállat bújjék el a vackán
és vaksi vakondok fúr alagútát.
Daloljatok együtt,
fények, fejedelmek, szellem-fejedelmek,
hogy lélek a várunk, légvár a mi várunk,
ezt rakjuk az égig, kemény szeretetből
és légi szavakból.
Kezdjétek előlről építeni, költők,
légvár katonái.

Bóka László
Utak és tájak

(részlet)

Jártam Párizsban és laktam Moszkvában,
kószáltam a wernfelsi várban,
ültem háztetőn Prágában,
megfürödtem az Adriában
és a befagyott grachtokon
síkonkáztam Hollandiában,

de nem jártam még soha a világban.
Amerre jártam, mindenütt határ van.
Arcom és fényképem vizsgálták,
gyanús csomagom összehányták,
kevéske pénzem megszámlálták,
utam célját felülvizsgálták,
néha nyájasan, néha zordan
vezettek vagy utamat állták.

Világom falatokra vágták,
mint a gyerekek megcsócsálták...

Kovács Szilvia (Berettyóújfalu) rajza